

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: FABLER [undertitel]

Citation: Claussen, Sophus: "FABLER [undertitel]", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 115.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen07val-shoot-workid66643/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

FABLER

MIDSOMMER

Vi laa paa Maven, imellem Skræpper,
og dræbte Myg.
Der kom ej nogen, vor Broder Snogen
gled hjemmetryg.
Bag Bladeteltet, hvis Skærme vælted,
vi laa beskyttet,
skønt Solen ligned i Planteæltet
og Sneglespyttet,
og Arachnider spandt Spindeltraade
af graaligt Bryg.
Vi laa paa Maven, imellem Skræpper, og dræbte Myg.

Men disse Timer, som ej fik Ende,
fortæred Sjælen,
saa Hjærtet brændte at sende Tiden
et Skud i Hælen.
Hvad er en Mand, før han mødte Stunden,
hans Sjæl beføl –?
Vi dræbte Myg, og vi dræbte Timer, selv dræbt af Sol.

Vi stirred ud over store Følfod
paa læret Brink
til Skovens Kam, hvor en ung Veninde
os før gav Vink.
Men Eventyret, som var os lovet,
gik bort en Vaar med sin Drøm om Hoved.
Vi saa paa Mulden, hvor Somrens Storhed
rundt om beføl.
Vi dræbte Myg, og vi dræbte Timer, selv dræbt af Sol.

En Fryd af Tavshed og Muld og Skræk!
Her skaanes Øjet, af Skræntens Blade,
for Havets blinkende Drøm og Flade: –
En Dampet ankrer der dybt i Bæltet,
    som blaaner væk.
Og der gaar Springdans, til Lyd af Trækspil,
    paa Skibets Dæk.
Men ind imellem fra Havnen høres
    en taktfast Kran.
Den har – mens Kysterne middagsløres –
    sin Arbejdsplan!
Den sluger Stenkul – hør efter: Stenkul!
    og spy dem væk.
Men der gaar Springdans, til Lyd af Trækspil, paa Skibets Dæk.

Det sang og summed fra Skovens Tuer
    og Dammens Sten
af Tusind Fluere med Øjenrunder
    som Glimmersten.
    De sorte Snabler, de sorte Ben
fortæller Farter og ældre Fabler
    end Odysseen.
En Tæges staalkolde Spæt i Spæt,
    de fine Vandfluers Vingenæt
naar ikke op mod en Hverdagsflues
    forlibte Halvsorg i Flor og Yet.

Thi Fluen tjener hos Eventyrets
    alskønne Fé
og er paa Færde i alle Fabler,
    naar de skal ske,
mens Feen ligner en Hex, som vinker og listig hinker
  med skævgroet Ryg . . .
Rør ikke Fluen, den Lykkeflue, der er saa styg.
Vi laa paa Maven, imellem Skræpper, og dræbte Myg.

Man bliver træt af de store Timer,
som ikke kom.
Der gaar det Rygte, at hele Verden
skal møntes om.
De gode Engle har faaet Forfald
og findes ikke.
Har Eventyret en kulsort Engel
maaske at skikke?
Den bedste Ven har forlængst forladt os,
hans Plads er tom.
Hvem sidder stille, naar hele Verden skal møntes om?

Der durer Kraner og der gaar Springdans
ved Dag og Nat.
Men Sindets Bitring og graa Forvitring
greb hæftig fat.
Den kolde Kraft, som om alt vil spænde,
forjaar i Kedsomhed uden Ende,
og søger Lindring hos Giftinsektet fra Dam og Mose,
et Stik i Pulsen, en Feberrose
mod denne Armod i Cellevævet,
som trods al Plan
slaar en Erobrer, hvis Vilje kræved
et Ocean.

Her støbes Kraften, hvis Love fylder
de blinde Kim,
og Fabeltoner i Fuglestruber,
og Farveformler i Blomstertuber,
og Mælk og Honning i sære Kuber,
og skjulte Gruber, hvis Gange bugner af Vox og Lim.

Her fødes Verdner i Sol-Sekunder
til Spil af hengemte Straalebundter,
naar Eventyret, berust af Pan,

hjemkalder Guden. Han vandrer munter
til sine Afgrundes Dyb og Huler.
Der yppes Værket. Men Natten skjuler
hans Skaberplan.

Hvis Pan er ødsel, selv Ædelstene
blir støbt paa ny.
Naar Pan fornyr sig, er alt det gamle en Taaresky.
De ægte Stene er gaaet løse; thi de skal smælted.
Og alle Dyder er blevne Djævle, naar Skranken væltes.
Det gryr og vaarer i Jordens Aarer. Men Ran og Svindel
i Byen favnes paa Babeltaarnenes Trappevindel.
Der høres Festlag af Deliranter fra Kvæld til Gry
og Gadeoprør af Diamanter i Tyves By.
Og Mildheds Dommer, af Skræk for Plyndring og
Stimandsfærd,
har dræbt sin Dørvagt og sælger Livet nu med sit Sværd.

Vi laa i Skumring bag store Skræpper
og tav i Flok,
mens Taagen steg som en giftig Stribe.
Mon Pan nu tænder sin sidste Pibe
før Ragnarok?

Skal alt gaa under? Nej, Pan og Jorden
forliges nok.
Men som en Skaber i Rimmøds Knibe
han har en Fabel, som han skal slibe
i Digterform – mens en Guldfé rusker
hans Pandeløk.

Vi tror ej altid paa „Kraft“ og Kabler.
Vi tror, at Verden er dyb af Fabler.
Og paa min Skovkam har Fabelvæsner af Ask og Gran
opbygget Templer, hvori man ærer den store Pan.